

کار روزه نباید زمین بماند

۴ موحدیان فردرکنار شغلش، سال هاست در زمینه برپایی روزه هفتگی در منزلش و امور مسجد فعالیت دارد و عضو هیئت امنای پایگاه بسیج، شورای معتمدان و شورای محله شهید قربانی است. از همراهی مدیران محل کارش که برای این فعالیت های فرهنگی با او همکاری می کنند، قدر دانی می کند و درباره ادامه این مسیر می گوید: تا وقتی زنده باشم، این راه را ادامه می دهم. بارها پرسیده اند باین همه هزینه، چگونه از پس برگزاری روزه برمی آیم، اما همیشه باور داشته ام روزی این مجلس را خود اهل بیت (ع) می رسانند. او مهم ترین پشتوانه خود را همراهی خانواده می داند و می گوید: همسر و فرزندانم عاشق این سبک زندگی هستند. هر وقت خسته می شوم، همسر می گوید کار روزه نباید زمین بماند. در پایان خاطره ای از چند سال پیش نقل می کند: روزی که دچار ایست قلبی و به بیمارستان منتقل شدم، خانواده تا پایان مراسم روزه کنار مهمانان ماندند و بعد از تمام شدن مجلس به عیادت آمدند؛ به لطف اهل بیت (ع) دوباره سلامتی ام را به دست آوردم.

میزبانی از زائران در خانه پدری

۶ فعالیت فرهنگی و اجتماعی آقای موحدیان فردر خانه و زندگی خودش یا مسجد منحصر نمی شود؛ بلکه به خانه پدری هم کشیده شده است؛ گویا می خواسته آن روزه ها و حال و هوای ایام کودکی اش دوباره احیا شود؛ «منزل پدری، دیوار به دیوار منزل ماست. سال ۱۴۰۱ که مادر به رحمت خدا رفت، ما هفت فرزند به عنوان ورثه تصمیم گرفتیم حالا که توان مالی نداریم تا از خودمان برای والدین خیرات کنیم، حداقل مال و ارضیه خودشان را برایشان خرج کنیم؛ این شد که علاوه بر روزه و دورهمی خانوادگی مان که ماهیانه در خانه پدری برگزار می شود، شنبه های اول هر ماه نیز روزه برپا می کنیم. هر وقت هم در روزه های هفتگی خودمان یا مراسم و مهمانی های اهالی محله جاکم باشد، از آنجا استفاده می کنیم. خانه پدری البته زائر سرا هم هست؛ برخی زائران که کشیک حرم دارند یا افراد نظامی که برای مأموریت به مشهد می آیند و قصد استفاده از امکانات سازمانی راندارند، یا زائرانی که در جای خانه حرم از محل اسکان پرس و جو می کنند، در خانه پدری به صورت رایگان اسکان می یابند و پذیرایی روز اول هم با خودمان است. گاهی هم که شرایطش باشد، دعوت می کنیم بیایند منزل خودمان غذا صرف کنند. همچنین در حد وسعمان یخچال را برایشان پر می کنیم تا با خیال راحت و بی دغدغه این چند روز را در مشهد بگذرانند.»

هم در همین فضا رشد کرده اند و حتی گاهی خودشان، ما را به شرکت در مراسم مذهبی تشویق می کنند. به گفته جواد آقا، این سبک زندگی بر تصمیم های مهم خانواده نیز اثر گذاشته است؛ «دختر بزرگمان همین چند وقت پیش ازدواج کرد. مهریه اش فقط سفر کربلا بود و مراسم عروسی را هم بدون تشریفات و بایک ولیمه ساده برگزار کرد. ما باور داریم هر جاکارا به خدا و اهل بیت (ع) سپرده ایم، بهترین نتیجه را گرفته ایم.»

قرار دوستانه ای که خانه را حسینیّه کرد

۳ خیلی اتفاقی خانه موحدیان فر شبیه حسینیّه شد. به برکت یک قرار هفتگی دوستانه؛ «پنج نفر با هم دوست بودیم که سال ۸۰ تصمیم گرفتیم پنجشنبه ها کنار هم ناهار بخوریم تا هم درباره مشکلات محله صحبت کنیم و هم جمعمان پا برجا بماند. یک بار که حاج رضا گرمابی، از مداحان مشهد مهمانمان بود، پیشنهاد کرد دورهمی مان همراه روزه برگزار شود و خودش هم تقبل کرد که برای شروع، مداح جلسه باشد؛ به این ترتیب روزه هفتگی مان در منزل ما پا گرفت؛ خیلی مختصر و ساده با زیارت عاشورا و ذکر مصیبت.» کمی بعد، همین جمع کوچک و روزه خانگی ساده تبدیل شد به پایگاه اطعام هفتگی افراد بی بضاعت؛ «کم کم از همه محله و حتی محلات دیگر به جمعمان پیوستند و حالا تعدادشان به صد نفر یا بیشتر می رسد. اطعام روزه هم با هزینه شخصی خودم و بانیان و خیران تأمین شد تا سال ۸۵ که تصمیم گرفتیم باتوجه به محرومیت منطقه و ضعیف بودن وضعیت معیشتی خانواده ها، روزه و اطعام به شب جمعه منتقل و تعداد اطعام هم بیشتر شود؛ به این ترتیب با کمک مالی همسر، وسایل و ظروف مورد نیاز برای پخت و پز در تعداد زیاد و دیگ و اجاق گاز را تهیه کردیم و از آن زمان تا کنون هر سال حدود ۱۲ هزار پرس غذا به رایگان با کمک خیران برای نیازمندان منطقه می پزیم. شناسایی ۳۵۰ خانواده دریافت کننده اطعام نیز با کمک بسیج از بین ۸۰۰ خانوار متقاضی در محدوده پنجتن، میثم و شهید قربانی، صورت گرفته است.»

سر سفره اهل بیت (ع) نشستیم

۵ جواد آقا بزرگ ترین برکت سال هاروزه داری را لطف و عنایت اهل بیت (ع) می داند و می گوید: هیچ وقت احساس نکرده ایم چیزی در زندگی مان کم است. بارها در سخت ترین شرایط، گره ها به لطف اهل بیت (ع) باز شده و کارها پیش رفته است. محرم امسال با وجود تنگنای مالی، یک دهه مراسم برگزار کردیم و هنوز خودمان هم از این لطف شگفت زده ایم. او ادامه می دهد: شاید از بیرون، این سبک زندگی سخت به نظر برسد اما برای ما سرشار از شیرینی و آرامش است. اگر سختی هم باشد، به عشق اهل بیت (ع) و امام زمان (عج) تحملش می کنیم. به گفته این خدمتگزار اهل بیت (ع)، برکات این مسیر تنها به زندگی خودش محدود نشده است و فرزندان نیز موفقیت هایشان را نتیجه همین فضای معنوی می دانند. حتی داماد خانواده هر هفته با حضور در مراسم، به اهالی محله مشاوره حقوقی رایگان ارائه می دهد.

همه خانواده زیر خیمه حسین (ع)

۷ شاید با شنیدن روایت سال هاروزه داری و میزبانی از عزاداران، تصور کنید خانه موحدیان فردر، خانه ای بزرگ و مجهز است؛ اما همه این برنامه ها در منزلی کمتر از صد متر مربع برگزار می شود. فضای پذیرایی هم بیش از آنکه شبیه خانه های امروزی باشد، حال و هوای یک حسینیّه کوچک را دارد؛ کتیبه «زیر خیمه حسینیم»، پرچم ها، شمعدان ها، مهر و کتاب های دعا، مهمانان را از همان بدو ورود با فضای معنوی خانه آشنای می کند.

الهه حسین زاده، بانوی خانه که بیش از ۲۶ سال در این مسیر همراه همسرش بوده است، می گوید: از همان سال های اول زندگی مشترک، برگزاری روزه را بادل و جان پذیرفتم و خودم هم در ایام فاطمیه و مناسبت های مذهبی، مراسم ویژه با نوان را برگزار می کنم. باورمان این است که مهم، رضایت امام زمان (عج) و خدمت به اهل بیت (ع) است؛ دنیا به هر حال می گذرد.

او، همراهی زن و شوهر را از ماندگاری روزه های خانگی می داند و ادامه می دهد: اگر همسران در این مسیر پشتیبان هم باشند، کار دوام پیدا می کند. خدا را شکر فرزندانمان

